

ΣΥΝΕΤΕΥΞΗ

Είναι ένας εξαιρετικός δημοσιογράφος, ή «δημιουργός περιεχομένου», όπως σημειώνει με μια υποδόρια ειρωνεία. Η αλήθεια είναι ότι ο Γιάννης Γορανίτης είναι ένας πολυπράγμων του καιρού του που γράφει, μεταξύ άλλων, για νέες τεχνολογίες, επιστήμη και οικονομία, αναπτύσσει startup, βάζει το λιθαράκι του σε εκδοτικούς οίκους βιογραφιών και βεβαίως συγγράφει και λογοτεχνία. Το διήγημά του «Οδός Ηπείρου» στη συλλογή «Δρόμοι της Αθήνας» (Ιανός) είχε κερδίσει τον πρώτο έπαινο, ενώ τα επόμενα «24» (εκδόσεις Πατάκη) κερδίζουν καθημερινά την προσοχή του απαιτητικού αναγνωστικού κοινού – 24, όπως «24 στιγμιότυπα, 24 καρτέ, 24 στάσεις, όσες και σε ένα φωτογραφικό φιλμ». Οι «στάσεις» αναφέρονται στον χάρτη του Ηλεκτρικού Σιδηροδρόμου της Αθήνας, καθώς τα διηγήματα του Γορανίτη εκτυλίσσονται μέσα και έξω από τα βαγόνια και τους σταθμούς του ΗΣΑΠ και μας συστήνουν σε ετερόκλητους, ενίοτε φευγάτους, αλλά πάντα στέρεους χαρακτήρες που συνυπάρχουν σε αυτή την αλλοπρόσκλητη πόλη.

Γιατί διάλεξες να χτίσεις τις ιστορίες σου γύρω από τους σταθμούς του Ηλεκτρικού Σιδηροδρόμου, και όχι του μετρό, για παράδειγμα; «Η βολική λογοτεχνική συνθήκη που προσφέρει ο ΗΣΑΠ είναι ότι ο ίδιος συρμός διασχίζει όλη την πόλη, προσφέροντας ένα ενιαίο πλαίσιο για να ξεδιπλωθούν οι ετερόκλητες ιστορίες των επιβατών. Εξάλλου, την ημέρα που διαδραματίζονται τα διηγήματα του “24”, λόγω απεργιών, στα βαγόνια συνυπάρχουν άνθρωποι διαφορετικών οικονομικών και κοινωνικών στρωμάτων και προελεύσεων, αλλά και επιβάτες που δεν θα έμπαιναν υπό κανονικές συνθήκες στο τρένο».

Είναι οι ιστορίες εμπνευσμένες από αληθινά περιστατικά που είδες και άκουσες ως επιβάτης; «Αντλιστα υλικό από ιστορίες που άκουσα στα μέσα μεταφοράς, εμπνευστικά χαρακτήρες από ανθρώπους που συνάντησα στο τρένο, υπέκλεψα διαλόγους και μονολόγους επιβατών. Δεν πρόκειται όμως για απλή αποτύπωση. Επιχείρησα να καταγράψω την πραγματικότητα από ένα διαφορετικό

ΓΙΑΝΝΗΣ ΓΟΡΑΝΙΤΗΣ

Ο πρωτοεμφανιζόμενος συγγραφέας αποτυπώνει 24 ιστορίες στον ΗΣΑΠ με την τυχαιότητα που επιτρέπουν οι αναλογικές λήψεις: κάποιες άριστα καθραρισμένες, μερικές φλου, άλλες σωστά εστιασμένες και άλλες κουνημένες.

ΑΠΟ ΤΗ
Μαριλένα Αστραπέλλου

ΓΙΑΝΝΗΣ ΓΟΡΑΝΙΤΗΣ

24

σκόπευτρο, για να επιμείνουμε σε όρους φωτογραφίας».

Ποιοι συγγραφείς σε έχουν επηρεάσει συνειδητά ή ασυνείδητα; «Οι ασυνείδητες επιρροές είναι αναρίθμητες: με τον έναν ή τον άλλον τρόπο όλα τα κείμενα – ακόμη και τα μέτρια ή κακά – που έχουν περάσει από τα χέρια μου. Από τις συνειδητές στέκομαι ενδεικτικά στους Σαραμάγκου, Οστερ, Βόνεγκατ, Κάρβερ, Σόντερς, Βαλτινό, Χάκκα».

Η δημοσιογραφία σε έχει βοηθήσει καθόλου στη συγγραφή; Γιατί στράφηκες (και) σε αυτήν; «Δεν πρόκειται περί στροφής. Είναι δύο παράλληλες ενασχολήσεις. Η λογοτεχνική γραφή, βέβαια, καταπεζόταν για χρόνια υπό το βάρος της δημοσιογραφικής. Με αυτή την έννοια, σίγουρα δεν βοήθησε. Εκεί που βοήθησε είναι ότι κληροδότησε την υποχρέωση να αφηγούμαι τις ιστορίες όσο πιο ειλικρινά μπορώ χωρίς να εξαπατώ τον αναγνώστη».

Είσαι από αυτούς που πιστεύουν ότι τα δημοσιογραφικά κείμενα δεν είναι δημιουργικά; «Πολλά δημοσιογραφικά κείμενα είναι δημιουργικά. Ακόμη και ένα εταιρικό memo ή μια ανακοίνωση στο ασανσέρ μπορεί να γραφτεί με δημιουργικό τρόπο. Αυτό που διαφοροποιεί τη δημοσιογραφική από τη λογοτεχνική γραφή δεν είναι ο βαθμός δημιουργικότητας, ούτε καν η φόρμα ή το στυλ. Είναι το απόβαρο που αφήνουν μετά την ανάγνωση».

Είναι αλήθεια ότι ετοιμάζεις ένα μυθιστόρημα; Θέλεις να δοκιμαστές σε όλα τα λογοτεχνικά είδη ή τα διηγήματα ήταν μια αναγκαία άσκηση προτού κάνεις αυτό που πολλοί θεωρούν «το μεγάλο βήμα»; «Πράγματι. Δεν αντιμετώπισα όμως τα διηγήματα ως άσκηση. Το αντίθετο. Πριν από το “24” είχα γράψει ένα μυθιστόρημα το οποίο αποφάσισα να μην εκδώσω. Μάλλον αυτό ήταν η άσκηση για να γράψω τα διηγήματα. Το μεγάλο βήμα, όπως το θέτεις, δεν έχει να κάνει με την έκταση του κειμένου. Αλλωστε, χίλιες λέξεις μπορούν να κουβαλούν μεγαλύτερο εσωτερικό όγκο από ένα πολύτομο έπος. Μέλημά μου δεν είναι τα μεγάλα βήματα, αλλά τα σταθερά».

